

Nagy-Kőrös, márk. 4. 1858

Kedves barátom!

K 513 / 569

Szulai Pál az ö. professori raportában, vagy iténi „elfogult”,
ságbau nagy szilártsá sariált esni, midőn azt
mondotta hogy én rád haragrom! Ez nem való. Késedel,
mes válaszomban tehát nehogy haragnak, vagy lánar,
kérsi kiegyezésemet vedd. El is maradtatott volna, a mel,
kül, hogy legkevésbé' neherseinek rád. Ismered correspon-
denzi. buralmammat.

Mindarálta! veroid gyűjtevényét nines miert
körtám küdened újra. Elolvastam kélszer — haruad,
für majd azt nyomatásban fogom. Egy kettő csak
néhol seccen a jelleire, azok nem lényegesek. Apró-
ságbau nem volt rajtok mit gáncolnom. Tschai,
cád, költői nyelvei saját lábán is eljár, nines fűk,
ség usbaiggritására. A mi érvévelésem volt egészben,
ars elmondottam jóval is, irásbau is Szulainak,
jobb lett volna, ha föllentés helyett azt udasji vedd.
Egyebet az már nem fogit semmit, — de megismertem
meked is. A gyűjtevény, ha folyvást olvarak, nem
ment birnyvo egyhanguságtól. Az „fröke leány”
kit mirtadól válaprotól, elesen — de mindig egy-
foruán uofolyog. Nines elég változói a hangban. No
de ki olvas veses könyvet elitol végig agghirau,
bau, kacsak nem kirisikus! Az egyes sarakok, kü-
lönkülön fejek, — s nem is tudnek ellenök vetni
mord, miat hogy némelyik kise' el van nyújtva. Ezt
a hibáját köhiketednek jinte nem nofe hallod töleu
előtör. — Oly érvévelésem, hogy „e ké' porz haqd ki”,
„cserele fel”, „e jös változand”, „e rimet javitd ki”,
igaz kellemre mondom az egés ké' kötetbau
alig tudnek lenni néhányat. Előval legokorábban
kérlek, ha adod sajtó alá, a mint van. — Verse,
léis folyóteny, kongress, rhyabmuw; nyelve — kívált

a mofiai főregények korbau — tisztaság, irlet, válast, tektonág által iúnik ki, a mi már magában is elég ideus, hogy a költeményet mielőbb irleget lássa, nak.

De mit nered mofa vers és kritika, nyomdakorom és díszőség! — mit féreges és nered erekről, miikor se új mennyes küpöben állast! — mit uenthatós és e lépés het nered egyebet, mint hogy, peremzet kívánjak: tehát Ió Paedus! vagy Thalassio! vagy mit is kell ilyenkor classice kiállani? — Irádat én terméspeseres hiből sem ismerhetem: de remélem, hogy te, ki máfodtkor valast, tapt, ki oly keferü próbáin uentel keresküül, zined mel, lett az ént is meglőderred. Keresese, hogy keresés edes anyád mellesed van: az anyák — általában a nőök fremei — birtofabbau lánuak ilyenkor. Megbaesés! — ha egy peremre is emlitésbe hoztam előre lástodas, de, valamint örütnél téged annyi fremués: uentel valahá, ra boldognak, teljeseu boldognak lástni x: izz küvön, haslanit fapádnúu, ha neredid eleggē meg nem fonsolt lépés által, kéő, hová megbaesés kíváns vá, sárlanád meg. Nem zudon miere, de izz jött uentel e pró eollanura — beveljünk másról! —

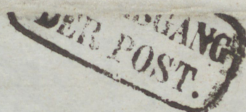
At én rok fejem még mindig a régi. (Az a baj, epeu hogy nem lehet újat letetari helyette). Vátsoraz helyretemben: ez jó volna, de nem izz, hogy kö, rősi kromokból Debreceni kromokba köliörnem. E változás semmi javalást nem ígér sorumbau, se anyagilag, se jelleuileg; csupán a köliörés, behelyeskedés, új megprokás keuvelmesleuhgeimat tenne ki, — akert aroknat, kik privátu uentel, hová, lépem meglőnkintem, izz nem is fog, nat meglőri.

Tompáról igen is, tudat, valaunk. Én melem
komu' kalgatás után, és a mult évben. Iks.,
nyú a csüggedés, mely lehet elfogta. "Néha - úgy
mond - felkaragok, hogy úgy hogy er a legnyomó,
vultabb, legpresensitenebb kirendés, és a csontvá,
er az élő kalott, kit én felérőemnek, keresett
felérőemnek nevezet, (jedenkét veti rá a befejt
kémélet, gondolván); hogy sán megérbolyódtam."

Egy hangulatban is megény Miska!

Intusa köpömi a nénap megemlékerit, az
anya is, bár ő nem volt eulitve levedben. Ma,
bónak, kitélőmunka egy átadtam üdvözlésed,
és a vízénokát. Ezt raunak, az egész körös
a felotó végányban fery / cirukly, vriso / us, gon,
dolom). Mi is - családkul - egészrejet vagyanak,
és a anyádnak sive üdvözlésünket kitél / üle -
Tejed pedig üle)

Barátod
Aranyó

Tiszt. Skák Király ref.
lelkész urának.

Kun-Szemmiklós

